

Съ окаляни обузда дома си се завръщахъ,
дошълъ, като хаджия, отъ тозъ човѣчки гробъ,
и стори ми се нашта обвита въ пушекъ кжща
спокоенъ топълъ замъкъ на господаръ високъ.

Стоиме тука свити надъ своя стихъ изнѣженъ
и после декламираме, съ колосани яки,
а времето съ трионъ тамъ днитѣ груби реже,
и мжката си теглятъ превити бурлаки.

Животътъ тамъ минава, като че день работенъ,
дорде дима избълва високиятъ коминъ,
а следъ това се дава на трупа безимотенъ
заплата — гробъ наетъ за нѣколко години.

Въвъ кжщи влѣзаль съмъ. Прозорецътъ ме гледа :
Навѣнка желѣза работниците вдигатъ,
небето спуска се, като че да погребва
тълпата втурната отъ хора и талиги.

Не ще пжтуванъ вече. Дори и въвъ мечтитѣ.
Едничкиятъ ми пжтъ завинаги ще стане
отъ прашното шише съ мастило, до вратитѣ
на хората, що мръзнатъ въ палтата си съдрани.